

disses Antal til at stige — hvorom man som tidligere anført, ikke kan have nogen begrundet Mening —, vil der derigennem ikke opstaa nogen Modsætning til den socialpolitiske Befolkningspolitik, som Kommissionen iøvrigt gaar ind for. Det skal dog i denne Forbindelse bemærkes, at lovlig Adgang til Svangerskabsafbrydelser vil bevirke, at en større Del af Svangerskabsafbrydelserne finder Sted under betryggende Forhold, hvorved Antallet af de af Svangerskabsafbrydelser følgende Tilfælde af Sterilitet vil blive væsentligt reduceret.

Betragter man herefter Spørgsmaalet om Svangerskabsafbrydelsernes sociale Forudsætninger, d. v. s. Spørgsmaalet om Motiverne og derigennem ogsaa Spørgsmaalet om de forebyggende Foranstaltninger af social Karakter, der kan træffes for at hidføre en Nedgang i Svangerskabsafbrydelsernes Antal, er man inde paa Omraader, der paa det nøjeste falder sammen med Befolkingskommissionens hele Arbejde.

Udtalelsen i Bet. S. 58 nederst om: »at der bør sættes et meget stort socialt Arbejde ind paa at modvirke de Grunde (der bestemmer Kvinderne til at foretage eller begære Afbrydelse af Svangerskabet), saaledes at de saa sjældent som muligt og i en saa afsvækket Form som muligt trænger sig ind paa Kvinden«, er saaledes ganske i Overensstemmelse med de Synspunkter, der er ledende for Befolkingskommissionens Arbejde i denne Henseende. Befolkingskommissionen har derfor under Overvejelse at fremsætte Forslag, der direkte tilsigter at yde en saadan Støtte og Hjælp til svangre Kvinder, at Ønsket om Svangerskabsafbrydelse derved bliver betydelig sjældnere.

Hvad saaledes angaar det af Svangerskabskommissionen (S. 56) udtalte Ønske om, at Staten vil yde sin Bistand til, at Institutioner for »Mødrehjælp« bliver almindeligt udbredt Landet over, kan det bemærkes, at Befolkingskommissionen ganske er enig i den store Betydning, det har som Middel til at forebygge Svangerskabsafbrydelser, at der ydes saavel gifte som ugifte Kvinder den rette Hjælp i Tiden før, under og efter Fødslen. I Erkendelse heraf har Kommissionen derfor den 25. Februar 1936 nedsat et Underudvalg med Professor, Dr. med. S. A. Gammeltoft som Formand til Behandling af Spørgsmaalet om Svangerskabshjælp og Fødselshjælp. Under dette Udvalgs Arbejde vil ogsaa Spørgsmaalet om »Mødrehjælp« for saavel gifte som ugifte naturligt falde.

Hvad angaar den af Kommissionens Flertal (S. 58) udtalte Opfattelse, at »Seksualklinikker, ledet af Læger, i de større Befolkingscentret her i Landet, hvor bl. a. frugtsommelige Kvinder kunde søge Raad og Vejledning med Hensyn til deres Svangerskab, faa Besked om, hvilke Bistandskilder der staar dem aabne, og blive belært om de Ulykker og Farer, for hvilke de udsætter sig ved at gribe til Svangerskabsafbrydelser — vilde kunne redde Tusinder af Kvinder herfor — navnlig i Svangerskabets første Maaneder, hvor de ofte befinder sig i en ganske særlig eksalteret eller deprimeret Sindstilstand og i denne anser deres Stilling for saa haabløs, at de kun har denne Udvej at gribe til, medens de ved at raadføre sig paa rette Sted, med forstaaende og forstandige Personer, hurtig vilde kunne bringes paa andre Tanker«, skal man udtale, at en saadan Virksomhed netop ligger indenfor Rammerne af en udvidet Mødrehjælp.

Betimeligheden af Oprettelse af Seksualklinikker med de i Betænkningen S. 103—104 omtalte Opgaver har ogsaa været Genstand for en foreløbig Behandling i Underudvalget om Svangerskabshjælp og Fødselshjælp. Det staar endnu ikke klart for Udvalget, om Virksomheden paa Institutioner for Mødrehjælp og paa Seksualklinikker med de S. 103—104 anførte Opgaver ikke frembyder saa mange Berøringspunkter, at de to Spørgsmaal bør løses i Sammenhæng.

De socialpolitiske Synspunkter, som Betænkningen anlægger i Spørgsmaalet om at undgaa Aborter paa social Indikation, træder ogsaa frem i Kommissionens Udtalelse om Forbindelsen mellem de Instanser, der giver Tilladelse til Svangerskabsafbrydelse og de forebyggende Institutioner. Kommissionen udtaler herom: »For Retsreglens Udformning har det imidlertid stor Betydning at kunne regne med Eksistensen af slige hjælpende og raadgivende Organer, idet der i saa Fald med Føje kan paalægges den eller dem, af hvis Tilladelse det vil afhænge, om en Svangerskabs-